

Mladi risar.

I.

olgo zaželjena jesen je tu! Sadno drevje je polno sadja, da se veje ponosno klanjajo k tlom pod težkim bremenom. Listje pada otožno na tla, tiho pada, kakor bi padalo v tihi grob. Neprijetna sapa pihlja tam od severa in pometa prah po cesti. Vse je otožno, samotno, kakor bi umiralo življenje.

In vendar, koliko novega življenja se pričinja uprav jeseni. Vse se izpreminja v naravi, a tudi pri človeku se vse izpreminja.

Mladost preženo dolžnosti. Popustiti mora otrok nedolžne igrache ter oditi na prvo važno pot življenja — v šolo. Pa v šoli je prijetno in lepo. Malo je takih otrok, ki ne bi z veseljem pozdravili onega dne, ko gredo prvič v šolo. Zunaj je jesen otožna, in pusta, a otrokova duša je polna veselja in radosti! V njej začenja vstajati drugo življenje, — novo veselje! Otrok, ko stopiš prvikrat v šolo, tedaj se začenja za te druga koristnejša pomlad življenja! Kdo bi se torej ne veselil tega veselega dne, ko stopi v to novo pomlad, — v šolo!

Tudi naš Lojzek je bil iz srca vesel, ko je šel lepega jesenskega jutra v šolo. Koliko je vedel povedati doma, ko je prišel iz šole domov. Z veseljem in zanimanjem smo ga poslušali, ko nam je pravil. Seveda dobremu dedu je moral še posebej vse dvakrat povedati!

„No, no, Lojzek, le glej, da boš znal kmalu brati, nam boš pa pozimi pri preji prebral kaj lepega! Ko bo semenj v mestu, ti kupim lepo knjižico, da boš čital!“

Kdo je bil bolj vesel kot naš Lojzek? In kmalu se je Lojzek spretno boril s črkami.

Dobro se je učil tudi v šoli, tako da so ga vedno pohvalili gospod učitelj.

Minulo je dve leti; Lojze je šel že v tretji razred. Bil je vednobolj priden! Posebno veselje je pa imel

do risanja. Kakšne lepe stvari je znal že narisati: drevo, hišo, kravo, psa; da, enkrat je narisal celo deda s pipico v ustih. Aj, to je bilo smeha v hiši! Še dedek so se smejali bistrournemu vnuku.

Toda enkrat je imel učenček veliko neprijetnost zaradi svojega risanja. Vsi so se že hudovali, kajti vse v hiši je bilo že porisano s kredo. Tudi po stenah zunaj hiše je bilo polno podob. Posebno dedek so se hudovali. Vzeti so mu morali kredo. Toda kmalu si je pomagal. Šel je v kuhinjo, vzel kos ogla in hajdi za hišo. A tedaj je imel smolo. Opazili so ga ded, ki so imeli opraviti na vrtu. Videli so ga, kako je široko stal in risal konja.

„Aha, sedaj ti pa pokažem“, so mislili hudi dedek! Vzeli so palico in šli počasi proti njemu. Ko je bil ves zamišljen v svoje delo, tedaj ga zgrabi trda pest dedova za ramo.

„Kaj pa delaš to nesnago na zid? Ali ni škoda zidu?“

„Oh, dedek, nikari me ne kaznujte, saj ne bom več!“

Toda dedek se niso dali preprositi. Ubogi Lojzek je dobil svoj delež. Bilo je hudo! Dolgo je ležal na vrtu in jokal. Hudo mu je bilo, ker je bil kaznovan, a še hujše, ker je užalil sicer tako dobrega deda. Hudo mu je bilo, ker je vedel, da ga imajo dedek jako radi. Kesal se je. Kratek je bil boj v njegovi dobri duši. Šel je k dedu in ga prosil odpuščanja. Ah, kdo bi mu ne odpustil, ko je znal vendar tako lepo prositi?

„Vidiš, dragec moj, to je lepo. Bodi sedaj vedno priden in tudi ubogljiv! Če boš tak, kot jaz hočem, ti kupim vso risarsko pripravo, tudi barve in čopič dobiš!“

Zopet je začel plakati dobri deček. A to niso bile solze žalosti, ampak solze veselja in hvaležnosti do deda. Veselil se ni brez vzroka, kajti ded so držali svojo obljubo. Lojzek je dobil vse; a tudi priden je bil, vsi so ga bili veseli. Ko je dokončal ljudsko šolo, so ga poslali v mesto, kjer se je učil risati in slikati.

II.

Mnogo let je že minulo. Jesen je bila zopet tu, vsa taka, kot je vedno prihajala k nam. Tisti dolgotrajni dnevi so minevali počasi in žalostno drug za drugim. Letošnja jesen je bila posebno žalostna za našo hišo. Naš dedek so bili na smrtni postelji. Mirno so pričakovali zadnjega trenutka. — Samo eno željo so imeli še vedno: videli bi bili radi še enkrat svojega vnuka, ki je bil tedaj že imeniten slikar v tujini. Pisali smo mu, naj bi prišel, toda ni ga bilo.

Nekega večera je bilo dedu boljše. Stara potovka je prinesla iz trga velik zavitek.

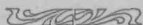
„To bo gotovo od Lojzeka“, so rekli mati, ko so odvijali zavitek. Kako smo se začudili, ko smo pogledali lepo sliko! Pod sliko je bilo pa zapisano: „Naš dedek.“ Ah, kako lep so bili naš dedek. Ves kakor živ!

Z veseljem in zadovoljstvom so opazovali ded svojo sliko. „Hm, tak-le sem? kdo bi si mislil, da bo znal naš fant kaj takega.“

Dedek so bili vidno vzradoščeni; sklonili so se kvišku in zrl v sliko dolgo, dolgo! Njihove misli so plavale v daljno preteklost! — Mislili so znabiti na malega risarja, spominjali se tudi onega dogodka za hišo. Tedaj pa so zašepetali potihoma: „Dobro, dobro je bilo, da sem ga! Morda bi ne bil sedaj tak gospod!“

Sliko smo obesili nad dedovo posteljo. Toda dolgo se niso ded veselili lepe slike. Kmalu so zaspali za večno! Ni jih več, da bi nam pravili lepe povesti; njihova postelja je prazna, in njegova slika sameva tam na zidu. —

Radan.

Slovenska dežela.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Jaz vem za de - že-lo, pre - le-po slo-
2. V tej le - pi de - že-li po - voljno ži-
3. Do - mačim pri - ja - te-ljem hva-lo naj